Adrian Buzdugan
Zantiacii

1. Editură

Lucru știut, Adolf Hitler și Eva Braun nu formaseră tocmai cuplul perfect. Puţini aveau cunoștinţă însă de faptul că înainte de a se sinucide, adoptaseră un copil. Sturmbannführerul Otto Günsche primise de la Führer însărcinarea de a înmâna actele înfierii unui copil oarecare.

Acel prunc s-a nimerit să fie o fetiţă miţoasă ce fusese ţinuta ascunsă într-un beci, la nici doi kilometri de Buncărul Fiarei. Otto Günsche, văzând-o îmbrăcată cu o tunică militară cu grad de Hauptfeldwebel, crezuse că-i o perlă ariană. Cu părul bălai și ochii niţeluș sașii, dar azurii și triști, de orfană, părând să facă parte din Bund Deutscher Mädel îl impresiona pe loc. Juvăţul roșu legat de gât, îl luă drept șnur de Bannmaedelfuehrerin, nu-i remarca strungăreaţa de evreică plodarnică și nici lipsa banalei insigne cu vulturul prins ca-n insectar. Înainte s-o întrebe cum o cheamă, îi întinse actele și o rafală de mitralieră le desparţi drumurile pentru totdeauna.

Asta nu se aflase până în urmacu doi ani, până când Rasela Hitler nu își revendicase titlul de nobil moștenitor al Celui de-al Treilea Reich.

Am lăsat foile pe birou neștiind dacă să mai continui sau nu. Ideea era șocantă, dar termenii nemţești mult prea încurcaţi, împiedicând lectura. Nu putea să folosească Hitlerjugend în loc de Bund Deutscher Mädel? Cu siguranţă se documentase temeinic, dar de-asta se cheamă literatură și nu cercetare știinţifică! Poţi să le-nflorești, să le faci să sune bine! Nu te verifică nimeni la concordantele istorice sau gradele militare! Ce bine mergea Feldwebel, simplu, nu Hauptfeldwebel! Bannmaedelfuehrerin, cât o fi fost el de corect, trebuia să dispară!

Am dat înapoi la rezumat. Banii necesari internaţionalizării mișcării veniseră de la hunzii lui Hitler care dominau piaţa drogurilor din America de Sud și de la Juden Erben, grupare israelito-germană ce gestionase uriașa avere a evreilor deportaţi în timpul celui de-al doilea

război mondial și o înmulțise prin crearea de viruși și traficul de organe.

Al Patrulea Reich cu capitala la Calafat!

Am închis manuscrisul. Pentru totdeauna. Pe coperta lui era Hexagrama Rafaeliţilor, emblema Sfântului Imperiu Austro-Israelian!

Interesant simbol.

I-am făcut vânt s-ajungă-n cos.

Mă enervau la culme volumele de proză scurtă! Toate erau inegale! Povestiri bune și proaste laolaltă! Cele proaste nu meritau să apară, cele foarte bune mi-ar fi atacat statutul de vârf de lance al literaturii contemporane, iar din cele bune erau cu tonele deja pe piaţă. Le respingeam pe toate la grămadă. Când se adunau 15 – 20 de astfel de manuscrise, le aruncăm, iar la direcţia editorială trimiteam invariabil: „Persoana în cauză are talent, numai că această carte nu este publicabila acum. Dat fiind faptul că are o experienţă redusă, nu ne putem permite să riscăm și să luăm în calcul această carte pentru colecţiile noastre de literatură”. Experienţa redusă se traducea prin: nu e cunoscut, nu are alte cărţi publicate. Când și când mai adăugam: „Sugestie: Propuneţi-i publicarea acestei cărţi la o editură mică, apoi să revină la noi cu roman!”

Da. Preferăm romanele! Un roman se scrie în câteva luni și se citește în câteva ore. Când aveam timp și chef, adică foarte rar, citeam cu o atenţie diabolică două-trei pagini de la începutul scrierii; chiar dacă scrise foarte bine, TOATE plictisitoare! Cu toţii optau pentru o introducere fastidioasă, neștiind că pentru ochii mei acolo trebuia să se afle punctul culminant care să acţioneze ruginitele pârghii redacţionale!

La asta începutul era frapant, dar nu mă puteam hazarda să las să treacă o asemenea aberaţie! mai dădusem o dată peste unul cul, sus! Toată tărășenia pornea acolo de la Iuda care tot insista pe ideea creării unui nou reper moral prin sacrificiul suprem. Întrucât Iisus ezita

(începea să aibă succes ca vraci) și pentru că semănau foarte bine, Iuda i-a propus să-l dubleze, să realizeze el cascada torturii. Lumea n-avea cum să se prindă de micul șiretlic, Iisus fiind în Ierusalim un cvasinecunoscut. La început, nici apostolii nu și-au dat seama de ce se întâmplă! Pe jumătate adormiţi, în beznă, cu romanii peste ei, n-au realizat că Iisus îl sărutase pe Iuda trimiţându-l la moarte. Mai apoi acesta le-a spus de planul lui Iuda care-și asumase martiriul... Așa se explică de ce Ioan – bun prieten cu Iuda, fusese singurul dintre apostoli care asistase la crucificare și tot așa se explică de ce la doar trei zile după „înviere”, Iisus, deși ar fi avut atâtea de propovăduit despre lumea de-aci și de dincolo, „se înălţase”, dispăruse. În drum spre Egipt, Ioan îl urmărise și îl omorâse. Ca pe-un las.

Atunci mă grăbisem să-l introduc în planul editorial și Adamovic mă pusese pe liber. O săptămână concediu fără plată.

— Fugi, Miro! Să nu te văd! Dacă te văd, te concediez!

Satni Baran m-a ţinut minute în șir la telefon să-mi spună că mai are puţin și termină volumul doi de la heptalogia „Kakiii”, despre niște fiinţe care vin de la opt sute de milioane de milioane de ani lumină ca să ne deratizeze planeta!

După ce dăduseră c-un praf violaceu, iarba devenise albăstruie, iar părul oamenilor galben, în mii de nuanţe, de la galbenul-pai la auriul-roşcat, funcţie de bolile de care suferea organismul. În volumul ăsta se procedă la extincţia în masă a tuturor animalelor sălbatice, de la gușter la leopard!

— Totul se petrece peste noapte!

Deratizare – demolare. Nu știu de ce, dar mă ducea cu gândul la trăsnaia lui Douglas Adams, „Ghidul autostopistului galactic”!...

— După această ultimă și grandioasa vânătoare, marfa ajunge în depozite u-ri-a-şe!

— Care marfa?

— Pasta asta din carne, rezultată din malaxarea vânatului! Ei, aceasta pastă începe să fie livrata cetăţenilor...

Acum îmi veneau în minte imagini din antologicul „Soylent Green”, filmul în care, pe un Pământ tot așa de suprapopulat, oamenii sunt hrăniţi cu... oameni procesaţi industrial...

— Iarba e acum de un bleumarin-închis!...

Oare s-ar fi încumetat cineva să mănânce biscuiţi făcuţi din idiotul ăsta?!

— Da, da! am mai punctat și eu îndatoritor. Nu puteam să-l reped pe vărul directorului de producţie!… Când e gata, trimiteţi-l și se rezolvă imediat! Involuntar, am zâmbit. În alte două luni, Mesic avea să aducă volumul la standardele unei opere literare. Nu era vorba de greșeli de structura – pe care le repara rescriind capitole întregi –, individul ăsta era un analfabet! „Profesiia", „mugilaginos", „amândoura", „temnicier" erau doar câteva din cuvintele zărite de mine în urmă cu niciun an pe prima pagină a volumului unu, intitulat atât de sugestiv, „Debarcarea".

— Exact când terminăm „Extincţia", mi-a venit o idee pentru un al optulea volum!

— Numai bine, iese din sfera medicinei!

În privinţa jocurilor de cuvinte nu-mi făceam probleme, era cel puţin de două ori mai ignorant decât mine.

— M-am gândit eu, așa… să scriu și din perspectivele fiinţelor de pe Wodan!

— Ce idee! Un roman poliedric! având siguranţă că Lawrence Durrell oricum se răsucea în mormânt, i-am propus să se gândească și la al nouălea și la al zecelea volum.

— Da! Da!

— Bine! Aștept! mai vorbim!

Mesic, Vlatko Mesic era tipul care-ar fi pus într-o lumină negativă orice colectiv. Nu era un stahanovist, dar pur și simplu își făcea TOATĂ treaba în timp util, conștiincios și cu un interes nedisimulat faţă de muncă pe care o presta, corectura tuturor tâmpeniilor acceptate. Ne stătea în gât la toţi, dar, la fel, cu toţii eram de acord că fără el editura n-ar fi scos produse vandabile…

Noi ăștialalţi eram normali. Orgolioși, ignoranţi, un pic aroganţi, un pic neglijenţi… La capitolul ăsta, Selim Ruslan, graficianul, era campionul! Lucra efectiv doar trei-patru ore pe săptămână. Atunci când era cât de cât treaz, făcea câteva schiţe pe care fiu-său i le termina acasă. Noroc că tânăra-i progenitura avea talent; reușisem să vindem astfel „Ultimul Buar", o porcărie, doar datorită copertei, un gligor rănit pe un fond oliv-roșiatec!

— Auzi! Utalia! și-am azvârlit în coșul pentru reciclare un al doilea manuscris.

— Stai, mă! Vlatko se ridică și-l recupera. Tu, dac-ai fi lucrat la Hollywood, i-ai fi respins din start și scenariul lui Chaplin pentru „Marele Dictator”.

Am ridicat din umeri. Bruma mea de cultură nu avea rădăcini chiar atât de adânci!

— Silverberg n-ar mai fi luat Hugo cu „Aripi de noapte”...

Am început să mă scobesc în nas.

— Poate ideea-i foarte bună!...

— Daaa! Genială poate!

— La Utalia poţi să-i adaugi un h și iese Uthalia... Văd că-i o viitoare metropolă pământeană într-o zonă muntoasă. Citise deja în diagonală prima pagină. Transformă-i-l în Uralia! E o pastișă, dar sună mai bine!

Ah! Cât îmi plăcea când era Mesic în concediu! Ca să nu mai caut pe internet, l-am întrebat totuși ce voise să spună cu Chaplin și Silverberg.

— România – Tomania, Rome – Roum, Jerusalem – Jorslem, Paris – Perris. S-ar putea să fie chiar foarte bun! Terminase primul capitol!

Am ieșit pe balcon să fumez.

Că aveam o zi proastă mi-a confirmat-o și venirea intempestivă a lui Mijin Merkava.

După ce m-a tot bătut la cap că de ce nu a ajuns la tipar noua lui carte, care sincer să fiu nici nu ştiam că ajunsese la mine, mi-am ieșit din fire și, chiar dacă nu știam despre ce e vorba, i-am atras atenţia că ar trebui să renunţe la stilul ăla, descripţio Voievodinae și să revină în prezent:

— Altfel am discuta dacă aţi băga patru înjurături pe pagină, un capitol care să înceapă de exemplu cu un junior care trage două jointuri cu fereală în buda școlii, n-ar strica și o babă violată-n acţiune! La beţie. De imagini veridice ale societăţii actuale, de astea are nevoie poporul!

— Nu sunt de aceeași părere! Eu cred că linia asta obscenă, mizerabilistă spre care mă împingi dumneata, aceste exhibări comune

nu sunt decât radiografieri dure ale unei realităţi ce chiar nu are nevoie de asemeni supralicitări!

Am rămas cu ochii beliţi și cu sinapsele dând rateuri. Ce mă învârtea-n cuvinte meșteșugite consacratul! I-am mulţumit pentru părerea pe care i-am catalogat-o imediat ca fiind anacronică și m-am făcut că am treabă. El a trântit ușa.

Chiar dacă sunt insensibil până la nesimţire așa cum cere fișa postului, scurtă conversaţie cu Merkava mă deranjase. Am sunat la toţi amicii cunoscuţi de pe la alte edituri, mai mărunte, în caz că-i contactează să-i blocheze cartea invocând varii motive, de la redactori demisionari până la lipsa momentană a hârtiei în tipografiile cu care lucrează! auzi! Să mă facă pe mine promotor al mizerabilismului! Și cine? Un boșorog!

Se mai luase și de pregătirea mea! E adevărat că n-aveam cine știe ce studii, dar ca să fii redactor bun, nu-ţi trebuie nu știu câte licenţe sau studii postdoctorale! „Îţi trebuie nas, fler!”, așa-mi spusese Slaven Adamovic, unchiul meu, Directorul Editurii.

Singură carte pe care o citisem cap-coadă în ultimii cinci ani fusese traducerea romanului de debut al Catincăi Mureșan, „Manevra spaţială”, cu subtitlul „Slobozia, We Have a Problem!”. O carte tare despre caractere tari! Era nominalizată la premiile Hugo, Campbell, Nebula, Eurocon, Nobel, Vladimir Colin și Noma! Intrigile de la Agenţia Spaţială Româna fac ca prima navă cu combustibil solid (coceni presaţi în ţuică, dacă nu mă-nșel!…) să decoleze de la Centrul Spaţial Ion Iliescu având sistemul de reciclare al urinei în apă potabilă sabotat. Echipajul își îndeplinește însă misiunea pe Marte, iar prin sacrificiul suprem al lui Radu Mărculescu, care iese în spaţiu fără costum ca să lege cu sârmă un colector de vapori improvizat din dresurile colegelor, echipajul reușește să supravieţuiască călătoriei de întoarcere. Un fel de „Apollo 13”, dar cu mult mai dramatic! Ţin minte că spre final, când capsula este recuperată în largul portului Constantă și apare văduva întrebând mirată, „Radu nu e cu voi?”, am lăcrimat…

Am trecut la treburile mele.

Lucram la un roman cu acţiunea plasată în martie 2471. Titlul de lucru, „Crisalida”. Închipuisem o lume în care copiii sunt monitorizaţi de la o vârsta fragedă, iar celor care vădesc înclinaţii

artistice li se introduce un UCB (Universal Creativity Blocker) pentru a nu mai supraîncărca spaţiul virtual şi-aşa suprasaturat cu informaţie. Jeff Carson – eu continuam să păstrez cu sfinţenie canoanele anglo-saxone – reuşeşte să-şi scoată cenzorul mental şi distruge întreg sistemul! Lucram… impropriu spus, mai bine zis băteam pasul pe loc… şi asta tot din cauza lui Vlatko! Nu văzuse nimic grandios în efortul lui Carson de a răsturna situaţia. „Nu-ţi dai seama?” îmi spusese el. „Reţeaua de miliarde de terrabiti ar fi contaminata din nou de însemnări futile pe bloguri, mesaje şi texte ridiculizând literatura că arta, nenumărate fotografii şi filmuleţe personale, muzica, filme, emisiuni TV înregistrate… Ideea pe care se bazează romanul e excelentă, ai strica-o cu un act eroic tipic!”. Degeaba îl făcusem chiţibuşar, autodidact retrograd, baba pedantă… criticele lui rămăseseră!

Cum stăteam de vreo două ore cu ochii pe „Capitolul 24” şi nu îndrăzneam să tastez nimic dedesubt, l-am stârnit pe Mesic:

— Măi, Vlatko! Ce-ar mai fi de spus în legătură cu noua mea carte?

Ridică privirea de pe display şi se îndrepta.

— Deşi sună bine UCB, eu i-aş spune Universal Creativity Occluder, e mai potrivit!…

— N-ai cumva şi un nume alternativ pentru eroul principal? am făcut eu indignat.

Mi-a azvârlit un dosar.

— Alege de-aici! Sunt nume din manuscrisele respinse şi nepublicate încă de o altă editură.

Naiba mă pusese să încalc regula tăcerii asupra viitoarei mele scrieri! Am început să răsfoiesc listele. Iacos, Calipa, Denim, Irenim, Öznür, Sheinar, Quisma, Bohun… Jan Goth, Sunja Qumran, Arthur Van Hoya, Vadász Tukac, EI Făuri Hanadi…

— Englezeşti nu ai?

— Vezi la sfârşit!

Myrtle Banks, Sarah Longlane, Jim Callington, James Hatterey…

2. Invazia

Cum nu aveam vreun microbist cu care să port o discuţie aprinsă pe marginea finalei Supercupei Europei câştigată la penaltiuri

de revelaţia galeză Hibernian, mă uitam plictisit pe-o lucrare fantasy.

„Ajunse pe vârful colinei. De aici se vedea bine cetatea Ost de pe malul fluviului galben al Edelenului, turnurile crenelate și acoperișul șubred al citadelei. Își strânse gulerul, pipăi mânerul sabiei de alon și își îndemna iapa nărăvașă să coboare înspre cetate”.

— Domnu'...

— Drăgan Módite! Scrie și pe manuscris, dar puteţi să-mi spuneţi simplu, Drăgan!

Mi-am ridicat și eu privirea spre tânărul necopt care-l chinuia pe Mesic și încerca să-l prindă în corzile unei prietenii nedorite.

— În primul rând, toţi extratereștrii care apar pe planeta asta a dumneavoastră...

— Potelia!

— Toţi încep cu b: benedrazini, bezalii, bodri, bireni...

— Boșci.

— Așa! Boșci, bulturi! Boșcii parcă erau un neam tracic...

Extrem de scrupulosul Mesic avea liste întregi cu numele inventate ce-i trecuseră prin mâna. Organizate taxonomic! La un rachiu îmi citise din ele. Avea de la invenţii lingvistice inspirate, moloși, bawhatani, akiri, guarnazi, să atrali, anuri, camizi și waldeni la denumiri cu iz culinar, ostropelli, stakeri. Denumiri stupide, zonali, asieni, omeni, ciudate, Ra-angweni, claghini, hartotravengi sau de-a dreptul incredibile: gruanali și caralii – deși aceștia din urmă chiar au ceva nepământesc...

— Nu! Boșii nu boșcii, dar în loc de boșci aș putea pune pricossmodilontozauri.

Privirea stupefiată a lui Mesic o lua drept fermecată. Iniţial m-am gândit că e prea lung. Fie vorba între noi, zâmbea cu toată faţa și cred că amabilităţile sensibilului Vlatko le lua drept o confirmare a viitoarei publicări, e un loc comun în proza science-fiction ca speciile de extratereștri să fie numite din două-trei silabe.

Văzând că nu dovedește cu el, jovialitatea-i debordanta depășind cu mult nivelul de decibeli suportabil, am intervenit:

— Hai dom'le! Nu vezi că mai avem și alte treburi! pe masa mea de lucru era doar un jurnal, așa c-am arătat tot spre biroul ticsit a lui Mesic. Așa-ne să ne vedem și de proiectele aflate în stadiu de

finalizare!

L-am scos cu greu din birou, încerca să mă convingă și pe mine ca „benedrazin” e perfect! L-a obţinut din compunerea lui bene din latina cu drazin care, chiar dacă avea aparenţa unui termen slav, provenea de fapt din dacă și însemna tovarăș, „tovarăș bun”, deci!…

— Deci pe curând!

Mesic mi-a mulţumit dând din cap, iar eu m-am dus spre fereastră, „Sabie de alon! Jordie de alun!…”. Atunci I-AM VĂZUT! Bruni, mărunţi, cam de două picioare și cu o mulţime de oameni în jur.

Au ca un fel de… senila naturală, un sistem de locomoţie ca al milipedelor și… vin de nicăieri!…

Puţin mai sus de mijloc le pornesc în lături cinci braţe cu excrescenţe ciudate, cam ca la steaua de mare. Mesic, care a studiat și xenobiologie, susţine că unul dintre braţe folosește în mod sigur la acuplare.

Sus, sub trompiţa care pare a fi pentru respiraţie sau reglarea temperaturii, pe o umflătură teșită, au o mână de ochi.

Pe spate, dacă ăla-i spate, scânteiază o placă cheratinoasa.

Au început să se materializeze în sediul editurii!

Dacă nu suntem atenţi, vom ajunge de râsul lumii! În nordul orașului, un grup de fermieri a încropit la repezeală un taraf, iar ansamblul folcloric „Plava puta” a încins dansuri populare în reprize lungi, până la epuizare. Din jumătate în jumătate de oră sunt difuzate imagini incredibile, „No comment”. Ţărani de-ai noștri, stârnind colbul în învârtite ameţitoare și extratereștri mișcându-și braţele, ca la un concert de muzică rock. La sfârșit apare un conaţional mulţămit, asudat și rostind sacadat ca un bolnav mintal: „Noi cre – edem că i-am i-am primit cum se cu – cuvine!”

— Poate că au venit să se documenteze! Au „intrat pe Terra”, cum intră copiii pe internet să-și facă un referat.

— Da, așa ar avea sens!

— Prostii! N-au ei tehnologia necesară pentru a crea o asemenea breșa! Selim susţinu un timp privirea fermă a lui Elan Stellnar, directorul de producţie, apoi adăugă: În fine, poate ca „tehnologie” nu e cel mai potrivit termen, aaa… forţa, energia, nu știu cum să-i zic!

La noi răsăreau chiar de lângă secretariat. La început, toate fiţele leşinaseră şi se dăduseră de ceasul morţii. Ca să se facă ceva, că dacă nu, ele-şi dau demisia. Apariţiile lor continuau să o îngrozească doar pe secretara Brukner, Zlana Brukner. Ea avea rolul să-şi arate ţâţele prin decolteuri sofisticate în aşa fel încât să distragă atenţia scriitoraşilor frustraţi care tot veneau să impute editurii faptul că gloria lor întârzie să apară. Acum parcă şi uitase de intenţia ei de-al prinde în mrejele sale obosite pe efeminatul prozator Nr. 1, Cartin Mircovic. Îşi tot făcea unghiile, tot bocea, icnea şi sughiţă nervos când mai ţâşnea câte unul din neant.

— Zân – iac!

— Hâc – ic!

Jurai că-i o conversaţie!

Măcar să le mărească salariile din cauza condiţiilor alienante. Directorul, care de obicei freca străinătaturile în căutare de copy-right-uri şi parfumuri noi, venise de urgenţă, nu din cauza lor, ci fiindcă invazia îi perturba sistemul de gândire întemeiat pe precepte creştinnicasiene. Lor le-a spus doar atât:

— Fetelor, doar nu căraţi tiparniţa aici! Rolul vostru e similar celui pe care îl au florile! a întins mâna şi-a răsturnat o glastră. Sunteţi dispensabile!

Au venit cu sutele de-ăştia care mor de grijă altuia şi nu le place să stea pe-acasă.

Iniţial, nu au ştiut care şi cum să intervină, problema fiind delicată, domeniul incert. Cei de la Drepturile Omului sau cei de la Drepturile Animalelor? Până la urmă, cei cu interese financiare majore au trecut prin ONU rapid ETBR-ul, Extraterrestrial Being Rights şi au fondat o organizaţie cu două divizii, pentru animale inferioare şi superioare.

Ieri ni s-a interzis accesul pentru trei ore în Zona Zero. Vor să stabilească cu exactitate coordonatele, lungimea faliei şi să elimine orice interferenţă.

Inevitabilul s-a produs! Cum Vlatko Mesic are o rubrică permanentă la „Jutro”, numele dat de el panaramelor aliene, zantiaci, s-a încetăţenit. Sesizasem şi eu, ca oricare alt martor ocular, zgomotul făcut atunci când cădeau de neunde: zân – yac, zân – yac – yac, în doi

sau trei timpi, că jucăriile demodate din cauciuc cu chiţăitoare prinsă-n fund, dar…

Au receptat semnăturile zantiacilor ce veneau de niciunde și au marcat punctele de incidenta între cele două universuri sau cele două regiuni ale aceluiași univers. E un arc de cerc lung de zece mile situat pe paralela 45. Jumătate din poarta-i în Novi Sad, nordul orașului, jumătate-i pe terenurile agricole din marginea orașului. Conform tuturor observaţiilor, TOŢI zantiacii se îndreaptă însă spre oraș, spre capătul sudic al arcului, 45°14 34, 25” latitudine nordică și 19°50 10, 52” longitudine estică, undeva în apropierea unei pieţe de pe Cara Lazara.

Ăștia deștepţi veniţi cu aparatura de sute de miliarde de yuani și care au ocupat spitalul din apropiere – aflat și el pe pragul dintre cele două lumi –, au ajuns la concluzia că two feet sunt rămași ca-n niște saci cu lichid amniotic. O membrană de 47, 3 micrometri îi protejează de orice… sau îi ajută să supravieţuiască în cea mai bună dintre toate lumile posibile; când au sărit în lumea noastră și-au păstrat o rezervă minimă din mediul lor primar.

N-au cu ce să-i momească să intre-n spital, așa că mare parte din cercetări se desfășoară pe teren. În stradă sau locuinţe particulare.

Spre nemulţumirea tuturor, trupele NATO, în marea lor majoritate trupe americane, au împresurat orașul. Din nou! Cei bătrâni au încă vii în minte imaginile războiului din ’92, cei tineri știu și ei că sub pretenţioasă titulatura de gardian al lumii nu se ascunde decât un jandar stupid, atins de retard. Armata SUA, cea mai dotată armata din lume, nu e decât o afacere profitabilă dirijată din umbră de industriași veroși. Politicieni și corporatiști obscuri încep și întreţin rentabile războaie de uzură; mari consumatoare de resurse umane și materiale acestea atrag ca un Maelstrom comisioane generoase și profituri spectaculoase.

Mesic făcea, ca de obicei, opinie separată. Nu era de acord cu teoria legată de necesitatea întreţinerii unui inamic permanent, indiferent care-ar fi fost acela:

— Și în Vietnam, Afghanistan, Irak sau în Coreea de Nord n-au știut, n-au fost în stare să obţină capitulările ăstora! Dacă n-ar fi utilizat bombele atomice, și-acum ar fi fost în război cu Japonia. Alea

au fost afrodiziacele supreme pentru scula lor bleagă!

Cred că băuse, nu-i stătea în fire să vorbească murdar. M-am dat pe lângă el, dar nu mirosea. Îl mai auzisem ocărind o singură dată, atunci când soţia sa, Milica, fugise cu un aventurier american. Acesta îşi bătuse joc de ea și acum abia îşi ducea zilele pe undeva pe lângă Baltimore.

Și eu prost! De-abia acum făceam legătura! L-am aprobat și am făcut semn și celorlalţi să nu mai pună sare pe rană!

Am ieșit să fumez și să mă uit la piticanii.

Până să se instaleze atât de incomodele cordoane de protecţie făceam zece minute până la muncă. Acum, chiar dacă cei care lucram în zona „porţii" am primit ecusoane galbene cu trei cipuri dispuse ca-n însemnul „radioactiv", trebuie să ocolesc străzi întregi în drumul spre slujba. E mai obositor, dar e și-un bun prilej de-a observa cele două naturi aflate-n contact. Am timpsa mă uit la zantiacii care mișună prin piaţete ca gândacii de bucătărie și la oamenii care se înghesuie să facă fotografii împreună cu ei sau să-i filmeze neîntrerupt. Printre ei, profesioniști care așteaptă ca imortalizarea unui EVENIMENT să le aducă sume fabuloase.

Când pământenii i-au văzut în preajma Născătoarei pe cei de la NASA îmbrăcaţi în costume de protecţie și încărcaţi de provizii, s-au chitit că-i rost de ușcheala. Burdușiţi cu rănite, sacoșe, cartușe de ţigări și legume proaspete tot săreau linia marcată cu roșu. Făceau un pas în spate și iar săreau, încercându-și norocul la nesfârșit.

Dinspre valul de emigranţi și excursioniști se auzeau încontinuu replici absurde:

— Ai luat banii?

— Îţi dau eu un telefon!...

— Pe mâine – poimâine ne-ntoarcem!

— Pa! Dacă-i bine acolo, vin să o iau și pe Mirjana!

— Și normal că e aer respirabil și DINCOLO!

Au ţopăit așa vreo trei zile, până când mascarada celui de-al Treilea Salt Uriaș al omenirii s-a transformat în Marele Șirag al Deznădejdii. Poarta acţiona unidirecţional ca o supapă de sens unic.

Mesic mi-a făcut semn să vin lângă fereastră.

Un cerc extraterestru se înfiripa în jurul bisericuţei de vis-à-vis.

Zantiaci de pretutindeni veneau încoace să se alipească la construcţia yoghină. Nu știu de ce, dar în minte îmi veneau imagini cu formele abstracte realizate de-aiurea prin lanurile de grâu sau cu cele ale credincioșilor sufocându-se în spirală din jurul pietrei Kaaba.

— Se roagă!

M-am uitat peste umăr. Era Selim, acum sprijinindu-se de mine, beat mort.

— Siigur se roagă!

Am dat drumul la plasmă pe nouă dintre cele mai bune canale de știri. Imaginile surprinse cu zantiacii dispuși într-un cerc perfect făcură ocolul lumii în câteva minute.

— Dacă mai era necesară o probă a spiritualităţii lor!...

Părintele Goran Gojanovic, pe care-l știam, nădușit tot în anteriul lui greoi peste care mai zvârlise și-un patrafir, bătea matanii într-un ritm grăbit, nefiresc. În curând apăru și în cadrele luate de reporteri. Închinăciunile lui se opriră. Acum îndrepta amenințător o cruce masivă de argint înspre alieni. Prim-planuri pe faţa lui îmbrobonata de sudoare, „Mai mulţi, dar păstoriţi de un SINGUR Dumnezeu!"

Un dangăt de clopot scutură întreaga Europă punându-i la-ndoială bătrâneţea înţeleaptă, ateismul.

Patriarhul Vikentije Grujic somase Vaticanul să adopte o poziţie oficială în maximum 24 de ore, să n-o mai tărăgăneze atâta, așa cum o făcuse și cu actele teroriste ale americanilor și cu crimele naziștilor și cu atâtea altele! Papa Clement al XV-lea a preferat însă să urmărească cursul evenimentelor ciudate în umbra unei tăceri diplomatice. De altfel așa procedau cam toţi din G4. Președintele Chinei, Împăratul Japoniei și Președintele ales pe viaţă al Rusiei nu făcuseră nicio declaraţie oficială. Doar Prinţul Consort Andréas al Germaniei și Ernst Wunderziel, Președintele în exerciţiu al ONU riscaseră să iasă la rampa asumându-și fără ambiguitate implicarea și poziţia prozantiaca. O figură aparte făcea Generalul Brian Winthrop Jr., comandantul trupelor NATO dislocate pentru asigurarea securităţii contactului. Ca într-un „Stargate" de cea mai proastă calitate, se lansa zilnic în afirmaţii aiuritoare și contradictorii năucind mulţimea.

Contrar tuturor așteptărilor și împotriva oricărei obișnuinţe

omenești, al doilea cerc format de extratereștri fu ridicat peste primul, nu alături!

— Poate n-au loc, mă!

Unul din braţe se încolăcea în jurul vecinului din stânga, iar celelalte patru, ridicate, se îmbucau perfect în senilele zantiacului de deasupra.

— Vor să vadă și ei ceva! Ca la teatru.

La unul, ciorchinele de ochi rămânea în interiorul cercului fixând într-adevăr spaţiul sacru, la următorul însă, bulele alea ca niște icre imense clocite rămâneau să vegheze exteriorul și tot așa, fără excepţie! Un ciucure pe faţă, unu' pe dos. Această observaţie simplă infirma, cel puţin pe jumătate, brusca lor fervoare religioasă.

Fascinat, am îndrăznit și am întins mâna. Am pipăit zidul făcut de creaturile endoterme. Da, spusele celorlalţi se confirmau! Erau reci. Reci ca moartea!

Doi E.T. mi-au trecut pe lângă piciorul stâng pe care n-am mai avut timp să mi-l feresc, dezgustat. S-au înclinat pe o parte, iar minutele desfășurate ca niște spiţe au început să escaladeze construcţia. Șenila întâiului ajuns a fost ancorată instantaneu de tentaculele celui de dedesubt. Niște căngi, fixare retractilă. Mâna celui fixat deja s-a răsucit în jurul următorului care își potrivea locul. Construiau al cincilea nivel. Într-o aliniere surprinzătoare, zantiacii formau straturi perfect orizontale, diferenţele de nivel fiind reglate din braţele de prindere.

Când cele 37 de straturi au depășit în înălţime biserica, a fost clar că aveau în intenţie să construiască un turn uriaș; că vor face și altele sau îi vor pune o cupolă ăstuia nu erau decât simple speculaţii. Cert era ca structură organică avea un diametru fluctuant, între 98, 37 și 101, 02 metri.

Bineînţeles că asta a dat naștere la o groază de interpretări numerologice și ar fi reaprins multe superstiţii, dacă nu s-ar fidescoperit imediat cauza reală. Aceeași ca la maree, forţa gravitaţională a Lunii. Se bănuia că mai era ceva legat și de un ciclu biologic al acestor vietăţi…

Pentru cei care mai aveau vreo îndoiala că zantiacii nu ţin cu tot dinadinsul să asiste la slujbele din ce în ce mai disperatului Gojanovic,

s-a dovedit atunci când au construit primul cerc în jurul cilindrului gros ajuns la al cincizecisisaptelea nivel.

Pentru al doilea, apoi al treilea, al patrulea și al cincilea șir concentric modalitatea de construcţie era aceeași: patru braţe deasupra și unu-n lateral, de asta data-nspre cercul interior.

Ca să prevină apariţia unor ipoteze nefondate, Strohm – Ekhdal, o echipă de arhitecţi norvegieni celebri, a explicat că e firesc să fie așa. Benzile de zantiaci de la baza acţionau ca niște contraforturi pentru turnul aflat în construcţie!

3. Avanpostul

— Ieși! Miro, ieși repede!

Am dat cearșaful la o parte și m-am uitat pe fereastră. Zeci de zantiaci stăteau cu trompele și punguţele de ochi aţintite spre casa mea.

— Sssiio! Sssiiiooo! am încercat să îi alung ca pe găini.

Am auzit că un bang sonic și... locuinţa mi-a dispărut, iar eu am rămas suspendat în aer. Gol și crăcit. Eu, Miro Mircovic, vestitul scriitor, dramaturg, scenarist, jurnalist, senior-editor, consilier editorial și redactor de bază al Editurii Polivoida eram expus naked în faţa vecinilor, trecătorilor curioși și insolenţilor zan-yaci!

M-am trezit transpirat tot. O transpiraţie rece! Mi-am pus o pijama și mi-am tras cearșaful până sub bărbie. Sigur era urmărea discuţiei avute peste zi cu Zoran Radovic! „Eu cred că dacă-mi daţi o șansă, aș putea deveni un scriitor bun sau unul chiar foarte bun!”, mă exasperase tonul lui amar și superior totodată. I-am zis că din cauza invaziei editura și-a reconsiderat multe dintre proiecte, între care și culegerea sa de texte funambulești, și l-am respins. Cu satisfacţie! Am încercat să mă culc din nou, dar nu-mi ieșea din minte umilinţa visată.

Am ajuns târziu la serviciu. Adormisem greu și mă trezisem devreme, ratând orele de somn odihnitor din zori. M-am uitat pe agenda de lucru. Treaba de-o oră.

Am dat la retipărit tot ce aveam legat de invaziile extraterestre, Arthur C. Clarke, „Sfârșitul copilăriei”, H.G. Wells, „Războiul lumilor”, Arkadi și Boris Strugaţki cu a lor „A doua invazie a marţienilor”, Dean Devlin și Roland Emmerich cu Seria „Ziua Independenţei”, „Invazia neagră” a lui Bernard Bow și am dat la tradus „Skin n Bones Lullaby” al

Irenei Neumann și „Paint Parrot and Black Barron” de revelaţia australiană James Bit. Pe copertele vechi am adăugat pe cotor și în colţul din dreapta sus fotografia unui zantiac. Colecţia „Zantiacs”, sugerată de Mesic, firește!

Eram cu toţii așezaţi în fotoliile din salonul editurii. Ţigări de foi și baturi răcoritoare. După ȘASE ZILE! se transmitea primul comunicat știinţific oficial. Până și „plantele” erau prezente în faţa holoplasmei.

— Toate aceste fiinţe au o înălţime cuprinsă între un picior nouăzeci și unu și doi virgulă șapte inchi. Am reușit să cântărim și câteva sute de exemplare. Greutatea lor variază între 25 și 35 de livre…

— Ăștia n-au trecut nici acum la sistemul internaţional al unităţilor de măsură? făcu mirat Selim.

— Nu, mă! Americanii e speciali! și Vlatko mai bodogăni ceva. Îi durea gura să spună că au în jur de saij’de centimetri și vreo cinșpe kile!

— Nu ne putem pronunţa încă, dar diferenţa de înălţime și greutate poate indica sexul sau vârsta acestor fiinţe.

— Adică nu știu care-i mascul, care-i femela, dacă există printre ei copii… nici măcar nu pomenesc de varianta unisexualităţii!

— Mai taci, ba, Mesic! Oameni ăștia știu ce spun!

— Presupunem că vin de pe o planetă cu o acceleraţie gravitaţională de trei ori mai mare, acolo înălţimea reducându-li-se simţitor, sub un picior… Dacă aici ajung să depășească zece mile pe oră, acolo se deplasează cu o viteză mult mai mică, solul planetei fiind ori clisos ori acoperit în proporţie mare cu un lichid dens, maroniu.

— De ce tocmai maroniu? izbucni contrariata o ziaristă.

— Vă rugăm nu întrerupeţi! Puteţi adresa câte două întrebărila conferinţa de presă care va urma!

— Uite că sunt și ca Vlatko în sală! zâmbi Drujo, Abdulah Drujo, P.R.-ul și băiatul de mingi al editurii.

— Nu, lăsaţi! Voi răspunde! făcu amabila Stokes. Dacă aţi observat, de când au venit, zantiacii și-au schimbat ușor culoarea spre gri, culoarea betonului, a orașului…

Cu certitudine nu observase nimeni! Doar aparatele lor șmechere!

— …iar acest lucru denotă mimetism.

— Asta înseamnă că au dușmani! se dezlănţui din nou jurnalista incomoda.

— Cu siguranţă! Și spatele lor cheratinos indica prezenţa prădătorilor!

Rumoare în sală.

Noi am amuţit cu toţii. Pe inofensivii zantiaci îi văzuserăm, însă cum arătau vânătorii lor? Deși nu ne gândiserăm o clipă la ei, aflăm că o vizită de-a lor era iminentă!

Miodrag Penac de la Apărare i-a șoptit ceva la ureche, iar Miriam Stokes schimbată la faţă, a mai spus doar atât:

— Vă vom prezenta în continuare cum considerăm că arată în condiţiile lor naturale de mediu!

Au urmat imagini animate pe computer. Zantiaci fericiţi, aplatizaţi ca niște turte, baltacaiau prin ceva căcăniu. Ca niște periscoape, trompele lor unduitoare amușinau pericolul!

— Zân – yac – yac!

Speriaţi, ne-am întors privirile spre proaspătul azilant. Cu îngrijorare.

Stokes n-a mai răspuns la întrebări, așa că problema turnului a rămas interpretabila. Oricum, dacă iniţial super-analiştii lu' peşte vehiculaseră numai porcării de genul, „minaret al ereticilor", „turn eretic", „încercare de hipnoză în masa", „mijloc de comunicare" etc., acum era limpede că-i vorba de-un avanpost, de vreun fort ceva…

— Clar! Sunt fiinţe inteligente! declama Selim.

Am pufnit:

— Sigur mai inteligente decât tine!

Atmosfera s-a mai relaxat și ne-am împrăștiat.

Veniseră după adăpost deci! Un post de radio organizase un concurs, „Ce vor zantiacii? Intuiţi corect și câştigaţi o limuzină!". Pe internet erau zeci de pagini cu potenţialele cerinţe. Metale preţioase, cârnaţi tradiţionali, jucării, suflete, cherestea, oi, semnalizatoare, o cheie de douăzeci, un treafat, atenţie… chiar și eu mă gândisem să sun și să propun ca varianta plauzibilă informaţia, dar nimănui nu-i trecuse prin cap un Pământ Crucea Roșie!

Pe la prânz am ieșit cu toţii afară să vedem cum îl ia cu forţa pe Gojanovic. Un elicopter greu, rusesc, i-a ridicat din interiorul turnului

pe preot și pe descreieratiicu care începuse să se ciondănească. Ăștia rămăseseră pe vechi cu sloganul „Nu ne luaţi biserica!”, pe când Zoran deja era în direct făcând apel la calm: „Oameni și zantiaci nu sunt pregătiţi să meargă pe propriile lor picioare! Doar o religie unică ne mai poate scăpa de ameninţarea anarhiei și a globului anomic, a Universului anomic!”

Singura armă pe care le-o cunoșteam era acel bumerang senzitiv. Dacă dădeai să-ntepi unu’ c-un bold, într-un braţ spre exemplu, resimţeai o durere insuportabilă, ca o șurubelniţă înroșită care-ţi străpunge antebraţul. Dacă-l trăgeai cu putere de trompa, o durere puternică îţi exploda în întreg capul; buze, nas, ochi, tot îţi amorţea de durere! În mod sigur această inducere a „empatiei intenţionale” era dublată și de un simţ extraordinar al distingerii pornirilor agresive de cele pașnice. Extraordinară era și sesizarea imediată a nuanţelor. Această reacţie de apărare nu era provocată de o lovitură involuntară, de o mimare a comportamentului violent ori de apucăturile jucăușe ale copiilor. Pe puii de om îi lăsau să le tragă și să le-nnoade braţele, să-i îmbrâncească și să-i arunce de colo-colo fără să le facă nimic, asta atâta timp cât nu depistau vreo urmă de violenta gratuită, patologică… caz în care și părinţii le erau recunoscători!

Un amic îmi spunea că a văzut cum zece – doisprezece laboranţi au vrut să-i ţină să le proiecteze polinucleotida ADN, secvenţe din genomul uman, imagini despre formarea Terrei și derivă continentelor, să-i bombaredeze cu numere prime și coordonate spaţiale, dar le-ntepeneau mâinile în lături când dădeau să-i ţină în loc sau să-i prindă din nou.

Am aflat că și noi aveam o „victimă”. Selim se internase în spital îngrijorat că-și va pierde vederea de tot. Băut fiind, încercase să dea cu lipici peste ochii unei mogâldeţe ce părea că se uită dezaprobator la o schiţă de-a lui. Imediat privirea i se înceţoșase și începuse să urle de spaimă.

Bine că, cel puţin din punctul ăsta de vedere, eram ferit! Mie îmi provocau repulsie, așa cum îmi provocau și reptilele. Până acum nici măcar nu atinsesem vreunul!

Ah, ce n-ar fi dat Mengelii ăștia de prin organizaţiile secrete ascunse sub inocentele acronime NASA, SETI, NATO, ESA etc. să-i

ciopârţească, să le măsoare măruntaiele, să le excite creierii cu electrozi și să le monitorizeze reacţiile, să le smulgă rând pe rând membrele în căutarea vreunui lichid seminal sau să le sufle-n trompa vid!

Dacă ieri era o demonstraţie a ecumeniștilor, o contrademonstraţie și câteva sute de poliţiști, azi abia m-am putut strecura spre editură. O manifestaţie scăpată de sub control bloca străzile Atenei sârbești. Huiduieli, scandări împotriva venirii zantiacilor și placarde: „Go Home!”, „Aliens = Americans”, „Don’t land onour Land!”. Mi-am adus aminte de idilicele plăcute instalate iniţial de municipalitate: „Welcome!”, „Novi Sad. Dobrodošli na Zantiak Park!”, „Don’t feed zantiacs!” sau „Don’t cat zantiacs!”

S-a trecut la indexarea lor.

Navigatorii stau cu braţele răsfirate-n sus ca scheletul unui radiotelescop, prospectorii sunt cei care încă mai par că rătăcesc fără rost, iar cei care-i lăsa pe plozii inconștienţi să se joace cu ei, care-i fermecă pe adulţi cu mișcările hipnotice ale extremităţilor sau cu mersul lor grăbit în zigzag, distractorii, organizează de fapt diversiuni pentru că ceilalţi să-și facă treaba în liniște!

Trebuiau depistaţi coordonatorii! Sunt suspectaţi că s-ar ascunde printre pionieri, cei care merg puţin, se-opresc, mai merg puţin, iarăși se-opresc…

4. Pliarul și vuabul

Din înaltul cerului se năpusti ca o caracatiţă roșie spre turn. În apropierea lui își deschise tentaculele, iar membranele uriașe dintre ele o făcură să plutească ușor. Se așeză cuminte pe vârful turnului încheind astfel construcţia.

— Uau!

— Halal prădător și pliarul ăsta!

M-am uitat aproape cu ură la Mesic. Cum naiba de-i veneau așa pe loc?

Un huruit ca de cutremur.

Nici nu știam ce să facem, să ne adăpostim, să ieșim… Ne-am uitat cu toţii la Vlatko. Neputându-și stăpâni curiozitatea, acesta stătea pe vine lângă fereastră. I-am văzut privirea înmărmurită și ne-am apropiat și noi. Turnul plutea!

— Hm? Parcă se ridică ușurel?

N-a mai apucat nimeni să-i răspundă. Un șuierat asurzitor ne făcu să ne-acoperim în grabă urechile. În câteva clipe racheta zantiaca ajunse la trei-patru mii de metri, apoi dispăru.

Și din fața ochilor noștri și de pe ecranele aparatelor.

Plecaseră. Eram singuri. Din nou.

Unii jurau că renunţaseră la fumat, băutură sau droguri în urma atingerii zantiacilor, alţii că scăpaseră de cancer, surzenie, bâlbâiala sau paralizie.

Unii se jurau că i-au văzut mâncând insecte. În sprijinul acestei afirmaţii stătea și un filmuleţ jalnic postat pe YouTube cu o libelulă dispărând în spatele unui zantiac.

Din cauza asta se și estimă că avea să dureze timp îndelungat colectarea și corelarea informaţiilor verificate, multe din evenimentele bizare semnalate bazându-se pe mărturii nesusţinute sau înregistrări îndoielnice.

După vizionarul Mesic, Colecţia „Zantiacs" va mai aduce profit doar câteva luni. Vrea să-i propună lui Adamovic înfiinţarea unei noi colecţii care să cuprindă rezultatele examinărilor, interpretări, studii etologice, interviuri și documentare pe DVD… Am să-l întreb și ce nume crede el c-ar fi potrivit, apoi am să-i propun eu proiectul lui unchiu'.

Se aflau lucruri noi:

La trei zile de la Contact, Armata SUA voise să captureze un zantiac, să-l închidă într-o cutie metalică blindată protejată de un câmp Hutchinson. Toţi militarii care participaseră la operaţiune se aleseseră cu o claustrofobie netratabilă, iar maiorul care manipulase cutia și politicianul care dăduse ordinul paralizaseră.

Că au sângele galben a fost infirmat. Celebra pisica Angelina, care sărise să zgârie un zantiac și picase curentata, nu reușise să-l zgârie de fapt! Complexele analize de laborator arătaseră că zantiacul se murdărise cu o vopsea galbenă ordinară, pentru garduri.

Nu a fost văzut niciunul complet inactiv, adormit. Cu toţii văzuserăm că pleoapele negre se lăsau alternativ în ciucurul de ochi, dar asta nu însemna că nu dormeau! Poate că trăiau cinci mii de ani ca pinii, iar cele opt zile pământene nu reprezentaseră pentru ei nici

două-trei ore de-ale lor!…

Chiar dacă nu se știa nimic despre metabolismul lor, în mod clar era diferit de al nostru! Dacă se hrăniseră vreodată cu ceva aici, singura ipoteză viabilă părea să fie sinteza moleculelor de gaz din atmosfera terestră. De exerciţii nici nu putea fi vorba!

În ceea ce privește limbajul zantiac, modul lor de comunicare, degeaba se chinuiseră o groază de tehnicieni să capteze unde ciudate pe benzi de frecvenţă înguste sau late. Nadine Scauliaux demonstrase că „senilele” lor acţionau ca receptoare deosebit de sensibile pentru vibraţiile terestre produse de miile de cheţi. Estimă că traducerea înregistrărilor va dura câteva zeci de ani.

Savanţii de modă veche, wellsieni nostalgici, au declarat că, artificială sau naturală, breșa nu poate fi decât o mașină a timpului. Două gigantice corzi-mama, dirijate sau nu, interferaseră și se realizase un arc temporal. Zantiacii erau de fapt urmașii noștri!!!

Chiar dacă teoria găurii de vierme atipice rămânea susţinută de un bun simţ elementar și aici curentul general de opinie era spart de voci singulare: fereastra fusese deschisă și în trecut, când milioane de saurofagi ne curăţaseră Pământul de uriașele reptile, ea se va mai deschide, Pământul trebuind deci securizat, militarizat…

O greșeală majoră a fost încercarea de a-i înţelege folosind tiparele umane rigide. Așa au fost considerate la început fiinţe lipsite de inteligentă, deoarece nu manipulau realitatea utilizând abstracţii!

Și cred că persistam în aceeași greșeală! Nu se gândește nimeni ca zantiacii n-au vrut nimic altceva decât să se întoarcă acasă! Dar așa suntem noi, complicam totul, schimbăm și teoriile numai să ne iasă miza antropica. Exact ca materia neagră care nu ne iese la socoteală. Poate că pur și simplu nu se afla în universul nostru observabil, ci dincolo de orizontul cosmic! Dacă aici, în alveola cunoscută, densitatea este mică, poate că dincolo sunt bucăţi inimaginabile de materie hiperdensă.

Nu…! Nu-i bine până nu intra în șablonul nostru!

Contact eșuat. Având în vedere fragilitatea corpului uman care nu ne permite călătorii spaţiale îndelungate, poate singurul.

Ca specie trecusem cu nesimţire peste Borodino, Verdun, Auschwitz ori Hiroshima, neînvăţând mare lucru. Dacă uităm cu atâta

ușurință lucrurile rele, atât de neutră vizită a zantiacilor în mod sigur nu avea să ne schimbe în vreun fel!…

Oare ce le povesteau alor lor? „Nu a meritat efortul! Niște ființe primitive! Au vrut să ne închidă, să ne taie, ne-au pus și niște stavile-n drum…”. Pentru a le măsura IQ-ul, Doctorul Narbach construise la repezeală labirinturi din prefabricate blocându-le astfel drumul spre Turn. „… țopăiau încontinuu pe-o dungă și ne tot băgau flash-uri în ochi!”

Puteam fi considerați niște sălbatici! Cu destulă îndreptățire…

S-a descoperit o pereche a arcului sârbesc! Cel puțin asta susțin toate ziarele din Italia… Lângă Gerfalco, Montieri, provincia Grosseto din Toscana, în fine, undeva în vestul peninsulei, într-o regiune colinară puțin circulată, sub Cornate di Gerfalco în timpul celor opt zile avuseseră loc o serie de dispariții misterioase. Două bătrânele se jurau că văzuseră cum doi turiști se mistuiseră ca-n ceata ziua-n amiaza mare pe Via di Mezzo din Gerfalco. Un camionagiu dispăruse cu tot cu camion. Cam de la plecarea zantiacilor nu era de găsit nici Carla Dosio, o tânără dintr-o așezare învecinata… „Esportatione di uomini”, „Conquistare l’universo!”. Nu se făcea niciun prognostic în privința șanselor lor reale de supraviețuire. În continuare erau detalii despre restul exploratorilor fără de voie. Am studiat cu atenție lista publicată.

Prin urmare, cu puțin noroc, și noi le expediaserăm rime, cârtițe și iepuri. Patru oameni, zeci de mii de insecte și-un camion cu marmură roz extrasă din zonă!

Știre de scandal sau nu (de cei doi turiști nimeni nu știa nimic, proprietarul camionului era bănuit că mai incendiase o dată un Fiat pentru a beneficia de asigurare, iar adolescenta avea intenția declarată de a fugi de-acasă pentru că nu se înțelegea cu tată-său vitreg…) la scurt timp toate canalele informative au fost potopite de analiști, scheme și grafice. Discuții despre simetria radială, cercuri punctate pe hărți virtuale având notate dimensiuni și variabile. Echipe de reporteri cutreierând colinele metalifere din Toscana, o gâsculiță exaltată într-o barcă lângă Insula Otok Pag de la Adriatica, „Mă aflu exact în Centrul Cercului și simt o energie extraordinară!”. Apoi au apărut sfere, sfere intersectând Pământul și două bucăți ca două felii de pepene, una trecând pe la noi, una prin Gerfalco.

În nordul Novi Sadului s-a excavat o groapă imensă. Toţi spun că-i o nouă groapa de gunoi ecologică! Cu diametrul de trei kilometri şi care a necesitat sute de exproprieri!!! E delimitată de balize şi foreze cum nimeni n-a mai văzut. Se spune că introduc ţevi conectate la 40.000 de volţi pentru a captura un vuab (Mesic) scanat deja şi care s-ar îndrepta spre miezul metalic al Pământului. Parcă-i un SF din alea din care tot arunc eu... Unii, mai nebuni, susţin că vuabul a făcut legătura cu miezul Terrei şi s-a autodistrus furnizând energia necesară lansării turnului.

— Sunt de acord că pledoaria pentru umanitate ce prinde viaţă în mâinile unui artist, nu avansează posibile soluţionări, dar oferă totuşi nişte modele etice! Din câte ştiu eu, îi spunea unchiu-meu lui Vlatko, metafizică, odată ce nu se face cu patimă sau râzând, se depărtează de oameni, de nevoile lor imediate...

— Parcă satira sau angajarea fac vreo ceva! Atacă fără a rezolva contradicţiile societăţii organizate ineficient. Atât!

Încet, am dat să închid uşa.

— Nu! Intră, Miro! Intră!

— E gata coperta pentru „Extincţia".

— Ştiai că Mesic ne părăseşte?

Am rămas interzis.

— Va deveni Directorul Institutului Intercultural „A Doua Lume"! La propunerea partenerei noastre de afaceri de la „Store Forţattere", Anne-Grethe Jørgensen şi a lui Christian Alejandro Valdez de Tavera de la...

N-am mai ascultat.

— Asistăm la o prăbuşire a religiilor greoaie, a academismului scrobit şi perimat, la sfârşitul „celei mai bune dintre toate lumile leibniziene posibile"!...

Vlatko şi discursul sau inaugural. Închid plasma şi-mi întorc privirea spre tânărul intrus. Are faţa îmbujorata.

— Cum se numeşte?

— Milan Gregovic.

Mă uit ţinta la el.

— Aşa se numeşte cartea?

— Mă scuzaţi! „Întoarcerea zantiacilor".

Foile îi tremura-n mâini. Câteva îi cad pe birou și, cerându-mi permisiunea, le strânge grăbit, stângaci. Da peste prespapierul lăsat de Mesic. O navă spațială grea cu inscripția „There's no frontier, there's just an edge of our minds!”

Mă gândesc să delimitez strict granița dintre noi.

— Ba, tu știi cine-s eu? În zona asta, și-am măturat cu mâna o suprafață imensă pe harta de pe birou, eu sunt Dumnezeul Scriitorilor!

Asta și reprezenta funcția mea de coordonator de colecție și referent principal. Eu eram zidul de care se loveau toți. De sârmă ghimpată înșirata de mine scăpau doar cărțile prietenilor mei și ale celor care aveau bunul simț să atașeze la potențială opera cadouri consistente! Eram printre Cei Aleși, printre cei care fac istoria literară a unei nații. Cei câțiva critici constipați care se fandoseau cu asta se înșelau amarnic, ei cerneau doar ce lăsăm noi să treacă!

martie – iunie 2009